

[Asger Jensen.]

socialistisk folkepartis. Det gjorde de ikke altid, da socialdemokratiet havde regeringsansvaret og måtte gennemføre forslag til standsning af konflikter.

Der tegner sig jo unægtelig et ganske interessant billede. Socialdemokratiet og en del af SFerne stemte for, at fristerne ikke skulle overholdes ved behandlingen af dette vigtige lovforslag, men efter stærk kritik fra venstresocialisterne bøjede hr. Aksel Larsen og hans parti af og derefter socialdemokratiet, således at man end ikke hurtigt kunne have gennemført forslaget, dersom situationen var blevet endnu mere akut. Noget sådant har man aldrig nægtet en socialdemokratisk regering; når den fandt, at indgreb var nødvendige, men det er jo ganske lærerigt, hvad venstresocialisterne over Aksel Larsen kan presse socialdemokratiet til.

Udvalget har nøje fulgt udviklingen, siden lovforslaget blev fremsat den 14. maj, og regeringen har haft gentagne drøftelser med parterne for på forskellige områder at forsøge at få sagen til at glide. Oppositionen hæfter sig navnlig ved, at styrmændene og radiotelegrafisterne var villige til at give dispensationer, således at visse eksportbåde kunne holdes i gang. Men det burde da være ligetil at forstå, at sådanne tilsagn fra den ene part ikke kan have nogen betydning, når begge parter ikke har kunnet enes derom, og derfor står vi nu i en situation, hvor samfundsvigtige transporter er ophørt, og det vil bl. a. sige, at landbrugsprodukter ikke kan sendes til England, medmindre lovgivningsmagten griber ind.

Den situation var forudset af regeringen, da den fremsatte sit lovforslag, men som sagt har forskellige forhandlinger trukket den endelige standsning noget ud. Men således som situationen ser ud i dag, er det efter min opfattelse givet, at alle samfundsbevarende kræfter i og uden for folketinget nu bør medvirke til at genoprette normale tilstande på søfartsområdet.

Oppositionen gør forsøg på at fremstille sagen således, at regeringen og folketingets flertal går skibsredernes ærinde. Der skal en særegen argumentation til for at stille problemerne op på den måde, idet sagen i sin enkelhed ligger sådan, at regeringen

fremsatte sit forslag, da styrmændene og telegrafisterne ikke ville sejle, og opretholdt forslaget, efter at disse ville sejle med nogle af skibene, men rederiforeningen slet ikke ville sejle. Der kan dårligt tænkes en situation, hvor et indgreb falder mere jævnt på begge parter.

Af de indgreb, der har været i arbejdsstrejker siden den anden verdenskrig, er nogle gennemført af borgerlige regeringer, men de fleste af socialdemokratisk ledede regeringer, og af disse er der en del, hvor arbejderne har nedstemt et mæglingforslag, og folketinget derefter har ophøjet mæglingforslaget til lov. Hvis man havde lyst til det og så noget formål deri, så var der i disse tilfælde basis for at sige, at en socialdemokratisk ledet regering alene tog parti mod lønmodtagerne, men i disse tilfælde var det kun socialistisk folkeparti, der havde denne interesse. Nu slutter socialdemokratiet sig imidlertid hertil i en situation, hvor der ingen rimelighed er i at sige, at indgrebet er til fordel for den ene eller den anden part.

Det har fra første færd været det konservative folkepartis opfattelse i denne som i lignende sager, at folketinget burde være neutralt over for selve overenskomsterne og kun bringe arbejdsstandsningen til ophør, for at samfundsvigtige funktioner kunne fortsætte. Det konservative folkeparti har imidlertid været med til at stille ændringsforslag her ved anden behandling, som vel er neutrale i deres form, men som jeg formoder mest er i lønmodtagernes interesse. Dette gælder bl. a. den fortrædeligheds-klausul, der er indsat, og her ligger det helt naturligt for os at sige, at vi vil finde det ganske forkasteligt, dersom arbejds- og avancementsforhold skulle forringes, fordi medarbejdere på lovlig vis arbejder for bedre løn- og arbejdsvilkår. Men det er dog ikke en klausul, der er opfundet for dette tilfældes skyld; den findes i mange af de love, som er gennemført i lignende situationer.

Vi har også medvirket til, at det navn, der skal afgøre strejkespørgsmålet, ikke nødvendigvis alene skal bestå af jurister, men at der også er mulighed for at tage andre med, som har særligt, praktisk kendskab til overenskomstforhold. Og jeg kan med tilfredshed hilse regeringens meddelelse om, at den vil nedsætte et udvalg, som skal fremkomme med udkast til forhandlingsregler